

ภาพที่ 12	ความเชื่อของนักแสดงในบทบาท	76
ภาพที่ 13	พลังจากความเชื่อของนักแสดง	78
ภาพที่ 14	การใช้ร่างกายของนักแสดง	81
ภาพที่ 15	การแสดงออกทางสีหน้า อารมณ์ และภาษากาย	87
ภาพที่ 16	การเคลื่อนไหวร่างกายบนเวทีแบบบัลเลต์	89
ภาพที่ 17	การทำงานระหว่างผู้กำกับและนักแสดง	98
ภาพที่ 18	การจำบทละคร	102
ภาพที่ 19	การซ้อมการแสดง	104
ภาพที่ 20	การซ้อมอ่านบท	107
ภาพที่ 21	การทำงานของนักแสดง	113
ภาพที่ 22	การฝึกความเห็นผู้อื่นของนักแสดง	115
ภาพที่ 23	นักแสดง	120

ความรู้เบื้องต้น
เกี่ยวกับศาสตร์
แห่งการแสดง

บทที่ 1

การแสดง (acting หรือ performance) เป็นศาสตร์ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทยที่มีการบรรจุหลักสูตรเกี่ยวกับการแสดงเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในหลักสูตรการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เช่น มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สาขาศิลปะการแสดง ซึ่งการแสดงเป็นวิชาที่ช่วยให้คนแสดงตัวตนของตัวเองและสื่อสารความคิดเห็นผ่านการแสดงออกโดยใช้การแสดงเป็นอาวุธ หนังสือเล่มนี้รวบรวมวิธีการพัฒนานักแสดง การเรียนรู้ของนักแสดงเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพทางการแสดง

ซึ่งเนื้อหาในแต่ละบทของหนังสือเล่มนี้เป็นหลักการเบื้องต้นที่นักแสดงควรมีและพัฒนาได้ด้วยตนเองและร่วมกับนักแสดงคนอื่น รวมถึงกิจกรรมหรือเกมที่แนะนำในหนังสือเล่มนี้ สามารถใช้ในการฝึกฝนนักแสดงแบบที่ประกอบไปด้วยสาระที่สอดแทรกความสนุกสนาน โดยคนส่วนใหญ่มักมองว่า วิชาการแสดงไม่ค่อยมีประโยชน์ในชีวิตจริง เห็นเป็นเพียงแค่การใช้งานในสายงานการแสดงเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วการแสดงเป็นศาสตร์ที่ช่วยให้ผู้ฟังหรือผู้ชมเข้าใจ ได้รู้รู้เนื้อหาและข้อคิดอย่างลึกซึ้งผ่านการแสดง นอกจากนี้การแสดงช่วยให้คนพัฒนาทักษะการพูด การนำเสนอ และการสื่อสารในสาธารณะ ช่วยพัฒนาความมั่นใจและความรู้สึกที่ดีต่อตัวเองอีกด้วย หนังสือเล่มนี้จึงเขียนแบบข้อสรุป

ให้เข้าใจง่าย คนทั่วไปที่สนใจศาสตร์การแสดงแม้ไม่ใช่นักแสดงก็เข้าใจศาสตร์การแสดงได้ สำหรับนักแสดงหรือผู้สนใจศึกษาวิชาการแสดงก็สามารถหาไอเดียเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในด้านการแสดงได้เช่นกัน

นอกจากนี้การศึกษาศาสตร์การแสดงมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพและความรู้ด้านการแสดง การอ่านหนังสือเรื่องการแสดงจะช่วยให้เข้าใจกระบวนการและเบื้องหลังการแสดง ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านรวมไปถึงการวิเคราะห์ข้อความที่ซับซ้อน เช่น บทพูด บทสนทนา เป็นต้น บทบาทของตัวละครจากการอ่านวรรณกรรม ซึ่งช่วยให้เข้าใจและเข้าถึงสรรพสิ่ง ความคิดทางวรรณกรรมที่ปรากฏในการแสดง ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในวรรณกรรมมากขึ้นไปด้วย โดยผู้เขียนหวังว่าหนังสือศาสตร์แห่งการแสดงจะสร้างความสนใจและความหลงใหลในการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการแสดง และกระตุ้นให้ผู้อ่านต้องการมีส่วนร่วมในการแสดงต่าง ๆ เช่น การเล่นละครหรือการทำงานในวงการบินซึ่งก็จัดเป็นโอกาสที่ดี หากต้องการมีประสบการณ์ด้านการแสดงเพิ่มขึ้น สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือการสร้างความประทับใจและความสนใจในศิลปะแสดง หากการอ่านหนังสือเรื่องศาสตร์แห่งการแสดงจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้อ่านรับรู้และติดตามการแสดงทั้งจากทางวรรณกรรม ละคร ละครเวที และภาพยนตร์ ที่อาจกระตุ้นให้สนใจเข้ารับชมการแสดงสด หรือการรับชมละครทางวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์อย่างมีคุณค่า ก็จะได้ว่าหนังสือเล่มนี้มีประโยชน์ในระดับหนึ่ง

หนังสือเล่มนี้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 9 บท เพื่อให้ผู้อ่านเรียนรู้ไปทีละบทตามขั้นตอนที่นักแสดงควรเรียนรู้และฝึกฝนตามระดับจากพื้นฐานไปสู่ขั้นพัฒนา ซึ่งใน **บทที่ 1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศาสตร์แห่งการแสดง**นี้ ผู้เรียบเรียงรวบรวมความสำคัญของการแสดง พัฒนาการของการแสดง และประโยชน์ของการแสดง เพื่อเป็นแนวทางทำความเข้าใจเบื้องต้นถึงการปฏิบัติที่มีกระบวนการ ทักษะ และการฝึกฝนในมิติต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเริ่มต้นศึกษาด้านการแสดงในอนาคต **บทที่ 2 การฝึกการแสดง** โดยเรียบเรียงตามหลักทฤษฎีการแสดงของ สแตนนิสลาฟกี (Stanislavski) ผู้ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลแรกของโลกที่เขียนตำราเกี่ยวกับวิชาการแสดง แน่นอนว่าทฤษฎีของเขายังเป็นต้นแบบในการศึกษาค้นคว้า พัฒนาแนวคิด และเทคนิคการแสดงจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาเรื่องการเล่นละครอย่างจริงจังและจิตใจ ให้แนวทางฝึกการเล่นละครอย่างจริงจังอันจะเป็นการเตรียมความพร้อมที่ดีแก่นักแสดง **บทที่ 3 การฝึกใช้เสียง** จะให้ความรู้สำหรับนักแสดงเรื่องการใช้เสียงมีความสัมพันธ์ต่อการแสดงอย่างไร รวมถึงความสำคัญของการหายใจที่ถูกวิธีซึ่งจะส่งผลต่อพลังเสียงของนักแสดง การฝึกพัฒนาการหายใจ

ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการใช้เสียงของนักแสดง บทที่ 4 สมาร์ทเพื่อการแสดง บทที่ 5 จินตนาการเพื่อการแสดง และบทที่ 6 ความเชื่อของนักแสดง สามบทนี้จะเป็นการบรรยายถึงทักษะสำคัญและจำเป็นที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอเพื่อให้ศักยภาพในการแสดงพัฒนาขึ้น ทั้งนี้เนื้อหาประกอบไปด้วยความหมาย ตลอดจนความสำคัญที่ต้องใช้ทักษะเหล่านี้ วิธีฝึกฝนในรูปแบบเกมที่มีความท้าทายทั้งต่อนักแสดงและทีมนักแสดง ประกอบไปด้วย นักแสดง ผู้กำกับ ผู้เขียนบท อาร์ตไดเรกเตอร์ ผู้ช่วยผู้กำกับ และฝ่ายงานต่าง ๆ เป็นต้น ผู้เขียนเห็นว่า การฝึกฝนการแสดงผ่านรูปแบบการเล่นเกมนั้น นอกจากจะเพิ่มทักษะด้านการแสดงตามวัตถุประสงค์ของศาสตร์การแสดงแล้ว ความสนุกสนานระหว่างทางในการฝึกฝนก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การฝึกฝนนั้นน่าจดจำมากขึ้นอีกด้วย ทั้งการฝึกฝนการแสดงผ่านรูปแบบเกมยังช่วยเรื่องการทำงานเป็นทีมอันเป็นปัจจัยหนึ่งในการทำงานด้านศิลปะการแสดง ไม่ว่าจะเป็นงานวิทยุ โทรทัศน์ งานแสดงภาพยนตร์ และงานละครเวที

ส่วนเนื้อหาใน บทที่ 7 การใช้ร่างกายและการแสดงออกทางอารมณ์ เป็นสิ่งช่วยให้นักแสดงสร้างตัวละครที่มีชีวิตและมีความน่าเชื่อถือในฉากและบทบาทได้ดีขึ้น นอกจากนี้จะให้ข้อมูลเรื่องการเคลื่อนไหวร่างกาย ภาษากาย สีหน้า และการแสดงอารมณ์แล้ว ท้ายบทยังคงให้วิธีการฝึกฝนและเกมที่ใช้ในการพัฒนานักแสดงอีกด้วย บทที่ 8 การฝึกซ้อมการแสดง มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทละครที่ช่วยให้นักแสดงเข้าใจบทละครอย่างลึกซึ้ง รวมถึงพฤติกรรม ความรู้สึก และจุดยืนของตัวละคร ซึ่งช่วยให้นักแสดงเล่นบทละครอย่างถูกต้องและน่าเชื่อถือ และการวิเคราะห์ตัวละครช่วยในกระบวนการสร้างตัวละครให้มีความลึกซึ้ง นักแสดงต้องเข้าใจว่าตัวละครมีพื้นฐานอะไร และวิธีการที่ตัวละครแสดงออกที่ต่างกัน ความเข้าใจส่วนนี้จะช่วยให้นักแสดงสร้างความน่าสนใจต่อการแสดง การวิเคราะห์บทละครและตัวละครเป็นกระบวนการที่สำคัญในการเตรียมความพร้อมและให้การแสดงมีคุณภาพสูง ช่วยให้นักแสดงสามารถสร้างบทบาทที่น่าสนใจ น่าจดจำ รวมถึงสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับผู้ชม และบทสุดท้ายของหนังสือคือ บทที่ 9 แนวทางการเป็นนักแสดง ในบทนี้จะอธิบายถึงคุณสมบัติของนักแสดงที่ดีควรเป็นอย่างไร จรรยาบรรณของนักแสดงที่เป็นชุดข้อมูลสำหรับผู้ที่มีความสนใจในศาสตร์การแสดงไว้ใช้สำรวจตนเองได้ ส่วนท้ายของบทให้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการคัดเลือกนักแสดง แนวคิดเบื้องต้นที่ใช้พิจารณาคัดเลือกตัวนักแสดง และโอกาสด้านอาชีพของนักแสดง

ต่อจากนี้ผู้เขียนขอให้นักแสดงและผู้เรียนทุกท่านเข้าสู่เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศาสตร์แห่งการแสดงเพื่อเป็นความรู้สู่การเป็นนักแสดงที่ประสบความสำเร็จ

😊 ความสำคัญของการแสดง

การแสดงเป็นศิลปะและกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างมากในสังคมมนุษย์ เราสามารถพบการแสดงในหลายรูปแบบ เช่น การแสดงละคร การแสดงดนตรี การแสดงอาวูธ เป็นต้น การแสดงเป็นศิลปะทางการเรียนรู้และการสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญดังนี้

1. **การสื่อสาร** การแสดงเป็นวิธีหนึ่งในการสื่อสารความคิดและความรู้ผ่านภาษาต่าง ๆ รวมถึงภาษาร่างกาย การแสดงช่วยให้เราสื่อความหมายและความรู้ไปยังผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ชื่อผู้เขียนที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารทางการแสดง ได้แก่ Aristotle ผู้เขียนเรื่อง Poetics ซึ่งเป็นหนังสือที่เสนอวิธีการแสดงละครและกล่าวถึงความสำคัญของการสื่อสารผ่านการแสดง

2. **การสร้างประสบการณ์** การแสดงช่วยให้ผู้ชมหรือผู้รับรู้สัมผัสประสบการณ์ทางอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ผ่านการดูและรับรู้เรื่องราวของตัวละครและสถานการณ์ต่าง ๆ ของแสดง เป็นเหตุผลที่คนมักมีความสนใจในการดูภาพยนตร์ การแสดงละคร การแสดงดนตรี และศิลปะอื่น ๆ

3. **การสร้างสรรค์และวัฒนธรรม** การแสดงมีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและวัฒนธรรมของชุมชน การแสดงละครเป็นตัวอย่งที่ตีของการนำเรื่องราวและความรู้สึกมาสร้างผลงานศิลปะ ส่วนการแสดงดนตรีช่วยในการสร้างเพลงและการติดตามประวัติศาสตร์ทางดนตรีของชุมชน การแสดงศิลปะอื่น ๆ ก็มีบทบาทในการสร้างวัฒนธรรมและความรู้ในสาขานั้น ๆ อย่างมาก

4. **การสร้างความต่อเนื่อง** การแสดงเป็นวิธีหนึ่งในการถ่ายทอดประสบการณ์และความรู้จากคนหนึ่งไปยังอีกคนในรูปแบบที่สามารถดูและปฏิสัมพันธ์กับได้ง่าย ๆ การแสดงทางการศึกษาเป็นตัวอย่งที่ดีในการส่งเสริมการเรียนรู้และการแลกเปลี่ยนความรู้

5. **การสร้างความบันเทิง** การแสดงมีบทบาทสำคัญในการสร้างความบันเทิงและความสนุกสนานให้กับผู้ชม การได้รับชมการแสดงสามารถทำให้คนรู้สึกสนุกสนาน หายเครียด หรือได้รับความสัมพันธ์กับเรื่องราวและตัวละคร

การแสดงเป็นองค์ประกอบสำคัญของวัฒนธรรมและการสื่อสารในสังคมมนุษย์ นอกจากนี้ยังมีผู้เขียนและนักวิจัยมากมายที่ได้เสนอแนวคิดและทฤษฎีในการแสดง เช่น Konstantin Stanislavski, Bertolt Brecht, Antonin Artaud, Jerzy Grotowski, และ Augusto

Boal เป็นต้น ซึ่งแต่ละคนมีบทบาทในการเพิ่มเติมความเข้าใจและพัฒนาการแสดงในระดับที่ลึกซึ้งขึ้นในประวัติศาสตร์ของการแสดง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

คอนสแตนติน สแตนนิสลาฟสกี (Konstantin Stanislavski) เป็นนักแสดงและผู้ก่อตั้งโรงละครแห่งราชอาณาจักรรัสเซียที่มีผลกระทบมากในวงการการแสดงทั่วโลก วิธีการแสดงของเขามีส่วนสำคัญในการสร้างความเชื่อถือและความเข้าใจที่ลึกซึ้งในบทบาทของนักแสดง แนวคิดและหลักการการแสดงตามสแตนนิสลาฟสกีเรียกว่า “แบบวิธีการแสดงของสแตนนิสลาฟสกี” หรือ “ระบบสแตนนิสลาฟสกี” (Stanislavski’s System) มีความสำคัญดังนี้

1. การศึกษาบทบาท (character analysis) นักแสดงต้องศึกษาบทบาทของตัวละครอย่างลึกซึ้ง ซึ่งรวมถึงการวิเคราะห์บทบาทด้วยการสำรวจประวัติและบุคลิกของตัวละคร มีการใส่ชีวิตใจและความเชื่อถือลึกซึ้งในบทบาทของตัวละครเพื่อให้เรื่องราวดูเป็นจริง

2. การควบคุมอารมณ์ (emotional control) สแตนนิสลาฟสกีเน้นการควบคุมอารมณ์ของนักแสดงในระหว่างการแสดง เพื่อให้สามารถสร้างความสมจริงในการแสดงบทบาทได้ นักแสดงต้องสามารถเข้าใจและสัมผัสความรู้สึกของตัวละคร

3. การทำงานกับเป้าหมาย (objective) นักแสดงต้องกำหนดเป้าหมายของตัวละคร และพยายามทำให้บทบาทของตัวละครบรรลุเป้าหมายนั้น การเข้าใจเป้าหมายช่วยให้การแสดงมีทิศทางและเป้าหมายชัดเจน

4. การทำงานกับการสถานการณ์ (given circumstances) นักแสดงต้องเข้าใจและปรับตัวตามสถานการณ์ของเรื่องราว รวมถึงสถานที่และเวลา การทำงานกับสถานการณ์ช่วยให้การแสดงเป็นไปได้อย่างเชื่อถือได้

5. การเชื่อมต่อกับความจริง (truthfulness) การแสดงต้องเน้นการสร้างที่น่าเชื่อถือและความจริงในการแสดงบทบาท นักแสดงต้องมีความตั้งใจและความสุจริตในการแสดง เพื่อให้ผู้ชมสามารถรับรู้และเชื่อในเรื่องราวนั้น

ระบบสแตนนิสลาฟสกีเป็นหนึ่งในระบบการแสดงที่สำคัญและมีผลในการพัฒนาการแสดงบนเวทีและในศิลปะการแสดงโดยรวมทั่วโลก ซึ่งจะเน้นการวิเคราะห์และการสร้างความสมจริงในการแสดงและยังเน้นความรู้สึกและความตั้งใจของนักแสดงในการผนวกรวมอารมณ์และความจริงในการแสดงบทบาทของตัวละคร

เบอร์ทอลท์ เบร์คต์ (Bertolt Brecht) เป็นนักเขียน นักแสดง และผู้ก่อตั้งโรงละคร มีแนวคิดการแสดงที่เรียกว่า “การแสดงตามแนวคิดเบอร์ทอลท์ เบร์คต์” (Brechtian Theatre) โดยจะเป็นการแสดงที่เน้นความเชื่อไว้ก่อน (suspension of disbelief) และสร้างความรู้สึกที่ผู้ชมไม่ได้เข้าใจเต็มที่ในเรื่องราว แต่เปิดโอกาสให้ผู้ชมสร้างความคิดและวิจารณ์ต่อเรื่องราวและสังคมอย่างมีวิจารณญาณ โดยแนวคิดเบอร์ทอลท์ เบร์คต์ สรุปได้ดังนี้

1. การถอยห่าง (alienation) เบร์คต์เน้นการใช้เทคนิคที่เรียกว่า “การถอยห่าง” เพื่อหยุดความเชื่อถือของผู้ชมในเรื่องราว การถอยห่างมีไว้เพื่อให้ผู้ชมไม่ได้เข้าใจตัวละครหรือเรื่องราวอย่างลึกซึ้งและสะท้อนให้ผู้ชมพิจารณาและสังเกตเนื้อหาอย่างมีความรู้สึก และมีการตั้งคำถามต่อสังคมและมนุษย์ธรรม

2. การสร้างการรบกวน (distancing effect) เน้นการใช้เทคนิคการแสดงที่สร้างการรบกวนและการล้มเหลวในการสร้างความเชื่อถือในการแสดง เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจว่าเรื่องราวบนเวทีเป็นเพียงการแสดงบทบาทและสะท้อนความเป็นมิตรของการแสดง

3. การวิจารณ์สังคม (social critique) ใช้การแสดงเพื่อสะท้อนและวิจารณ์สังคม และใช้เรื่องราวเป็นอาวุธในการยกโทษปัญหาสังคม การแสดงของเขามักจะเน้นประเด็นสังคมที่อ่อนไหวและสะท้อนความเครียดและข้อขัดแย้งในสังคม

4. การมีส่วนร่วมของผู้ชม (audience engagement) เบอร์ทอลท์ เบร์คต์ไม่ต้องการให้ผู้ชมเป็นผู้เฉยที่ดูแค่เรื่องราว แต่เขาต้องการให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในการวิจารณ์และสนับสนุนการแสดง ผู้ชมควรเป็นผู้เข้าใจว่าเรื่องราวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการแสดงและมีความสำคัญในการนำความรู้สึกและคิดเห็นของตนเข้ามาในการแสดง

อันโตนิ อาร์ทาต์ (Antonin Artaud) เป็นนักละครและนักเขียนฝรั่งเศสที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างแนวคิดและวิธีการแสดงที่มีความหมายและสำคัญต่อการพัฒนาศิลปะการแสดงในศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะในการแสดงที่เรียกว่า “ทฤษฎีการแสดงแบบโรมัน” (Theatre of Cruelty) ซึ่งมีลักษณะเด่นดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงแนวคิดเกี่ยวกับการแสดง อาร์ทาต์เสนอให้เรามองการแสดงอย่างแตกต่างจากที่มีในอดีต โดยไม่จำเป็นต้องมีเนื้อหาเรื่องราวแบบเดิม แต่สามารถใช้การแสดงเป็นสื่อสำคัญในการสื่อความหมายและประสบการณ์ทางอารมณ์ให้กับผู้ชม

2. การสร้างประสบการณ์ทางอารมณ์ อาร์เตดต์เน้นความสำคัญของการให้ผู้ชมรู้สึกและมีประสบการณ์ทางอารมณ์จากการแสดง โดยใช้เสียง แสง การเคลื่อนไหว และสัญลักษณ์เพื่อสร้างการกระตุ้นความรู้สึก

3. การให้ผู้ชมมีการตระหนักรู้ถึงอารมณ์ที่ซับซ้อน อาร์เตดต์เชื่อว่าการแสดงควรทำให้ผู้ชมตระหนักถึงความเป็นมาและความรุนแรงของอารมณ์มากขึ้น โดยการใช้เทคนิคและการแสดงที่ซับซ้อน

4. การเป็นที่ยอมรับความรุนแรง ทฤษฎีการแสดงแบบโรมันนั้นมีลักษณะเด่นด้วยความรุนแรงที่แสดงผ่านการแสดงออกทางร่างกายและเสียง อาร์เตดต์เชื่อว่าความรุนแรงนี้สามารถเป็นการสื่อสารอารมณ์และความหมายได้มากกว่าคำพูด

5. การเรียกให้ผู้ชมมีการแสดงออกทางร่างกายและอารมณ์ อาร์เตดต์เห็นความสำคัญของการเปิดตัวออกทางร่างกายและอารมณ์ในการแสดง และเชื่อว่าการแสดงควรจะทำให้ผู้ชมมีประสบการณ์ทางร่างกายและอารมณ์ที่หลากหลายและคล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง

การแสดงตามทฤษฎีการแสดงแบบโรมันของอาร์เตดต์นั้นเน้นความพิเศษและความเข้มข้นของประสบการณ์ทางอารมณ์และร่างกาย เพื่อเรียกให้ผู้ชมมีประสบการณ์ที่เข้มข้นและหลากหลายในการดูการแสดง

เจอร์ซี่ โกรโตฟสกี (Jerzy Grotowski) เป็นนักแสดงและนักการแสดงชาวโปแลนด์ที่มีอิทธิพลในวงการการแสดงในศตวรรษที่ 20 และเป็นผู้ก่อตั้งของโรงละครทางการวิจัยที่เรียกว่า “โกรโตฟสกีส์” (Grotowski’s Theatre Laboratory) เน้นการแสดงและการสร้างผลงานการแสดงที่มีความหมายและความลึกซึ้งอย่างมาก ความหมายและความสำคัญของการแสดงตามมุมมองของเจอร์ซี่ โกรโตฟสกีส์มีลักษณะดังนี้

1. การแสดงเป็นการสื่อสารและการสร้างความหมาย โกรโตฟสกีเห็นความสำคัญของการแสดงในการสื่อสารความหมายและเรื่องราว การแสดงไม่เพียงแต่การสร้างสิ่งต่าง ๆ บนเวที แต่ยังเป็นการเล่นเรื่องราวและสร้างความเข้าใจกับผู้ชมผ่านภาษาของร่างกายและการแสดงออกของนักแสดง

2. การเรียนรู้และการพัฒนาบุคลิกภาพ โกรโตฟสกีเน้นการพัฒนาบุคลิกภาพของนักแสดงให้มีความครบถ้วนและสามารถรับบทและเรื่องราวได้อยู่ในบทบาท เพราะการแสดงต้องมีความคิดริเริ่มและเชื่อมโยงกับความรูสึกและอารมณ์ของตนเอง

3. การใช้ร่างกายและเสียงเป็นเครื่องมือสื่อสาร การแสดงตามแนวคิดของโกรโตฟสกีสตัเน้นการใช้ร่างกายและเสียงของนักแสดงในการสื่อสารและการแสดงออก เนื่องจากร่างกายและเสียงเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความหมายและความลึกซึ้งในการแสดง

4. การสร้างประสบการณ์ทางการแสดง มุ่งเน้นการสร้างประสบการณ์ทางการแสดงที่มีความหมายและมีความน่าสนใจสำหรับผู้ชม การแสดงต้องสามารถกระตุ้นความรู้สึกและความคิดของผู้ชมอย่างมาก

สรุปได้ว่า การแสดงตามแนวคิดของโกรโตฟสกีสตัมีความหมายในการให้ความสำคัญกับการสร้างความหมายและความลึกซึ้งในการแสดง ไม่เพียงแต่การเล่นบทบาทและการแสดงสิ่งต่าง ๆ บนเวที แต่เป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้ชมเข้าใจและเชื่อมโยงกับเรื่องราวและความรูสึกของผู้แสดงและผู้ชมในรูปแบบที่เป็นศิลปะและมีคุณค่าทางมนุษยศาสตร์และศิลปวิทยา

ภาพที่ 1 ละครแนวสัญลักษณ์

ที่มา: (https://unsplash.com/photos/cyrYU0B_o4L2566)

นอกจากนี้ ออกัสโต บูอาล (Augusto Boal) นักการละครและนักเคลื่อนไหวทางการเมืองชาวบราซิลมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาและนำเสนอหลักการและเทคนิคการแสดงใหม่ ๆ ที่เรียกว่า “การละครของผู้ถูกกดขี่” (Theatre of the Oppressed) ซึ่งเน้นการเปิดโอกาสให้ผู้ชมมีส่วนร่วมและสนทนากับการแสดง การแสดงแบบนี้มุ่งเน้นการช่วยให้ผู้คนตระหนักถึงปัญหาสังคมและสิทธิมนุษยชนผ่านการเล่นและการเข้าร่วมกิจกรรมแสดงตามหลักการของบูอาลให้ความหมายและแนวคิดไว้ว่า

1. การแสดงเป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงสังคม หนึ่งในคุณค่าหลักของการแสดงตามหลักการของบูอาลคือการนำเสนอปัญหาและข้อขัดแย้งทางสังคมผ่านการแสดงศิลปะการแสดงเป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ การรับรู้ปัญหา และการสนับสนุนการแก้ไขปัญหาในสังคม

2. การเปิดโอกาสให้ผู้ชมเข้าร่วม หลักการของบูอาลเน้นการเปิดโอกาสให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในการแสดง โดยไม่ใช่การแสดงเพียงแต่การชมเท่านั้น ผู้ชมถูกเชิญชวนให้มาเล่นบทบาทในการแสดง เพื่อที่จะทดสอบแนวคิด แสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในการแก้ไขสถานการณ์

3. การเรียนรู้และการสร้างความเข้าใจ การแสดงตามหลักการของบูอาลเป็นเครื่องมือทางการศึกษาที่ช่วยให้ผู้คนเรียนรู้และเข้าใจปัญหาสังคมและการกระทำทางสังคมผ่านการทดลองและการสนับสนุนการตอบสนองทางสังคม

4. การสร้างสมดุลระหว่างอำนาจและความเสมอภาค การแสดงตามหลักการของบูอาลช่วยสร้างโอกาสให้ผู้ชมช่วยกันแก้ไขปัญหาและข้อขัดแย้งในสังคม โดยที่ไม่จำเป็นต้องมีอำนาจเป็นอย่างสำคัญ ซึ่งช่วยสร้างสมดุลระหว่างคนที่มีอำนาจและคนที่ไม่ใช่อำนาจในสังคม

5. การเชื่อมโยงระหว่างศิลปะและการสังคม การแสดงตามหลักการของบูอาลเชื่อมโยงระหว่างศิลปะและการสังคมโดยที่การแสดงเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสร้างสรรค์และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงในสังคม

การแสดงตามหลักการของออกัสโต บูอาลมีสำคัญต่อการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงในสังคม โดยเน้นการเข้าร่วมและการทำงานร่วมกันของผู้ชมและผู้แสดงเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและการแก้ไขปัญหาทางสังคมอย่างสร้างสรรค์และเป็นไปในทิศทางที่ดี